

Gând de toamnă

Într-o viață nesfârșită aş vrea să mă-nfăşor,
dar simt că nu îmi vor ajunge clipele
să-mi Țes din ele un șal.
Sunt scurte. Din ele îmi făuresc
doar zile ce mor și devin ruine
ale unor amintiri zidite în fereastra sufletului,
din lemn de nemurire.
Culeg ploi și răsădesc furtună,
un gând neprevăzut aleargă prin urgie,
dă să se ascundă prin visul încă viu,
ce se oglindește pe caldarâmul udat de intense trăiri.
Îi este frig de dor,
de amintirile pe care le ador.
Calcă pe picături fierbinți,
îi ard pasul și cade.
Inima feste-i joacă,
într-o noapte oarecare,
cu ploi de stele ce o ating în grabă.
Lumini s-aprind și gândul aripi prinde.
Prin univers de doruri infinite zboară.
Cuvinte încâlcite se adună pe pajiștea
cu frunze ruginii ce zugrăvesc un anotimp târziu.
Privesc mirate gândul ce-aleargă prin urgie.
Apare și dispare de prin ceața clipelor ce trec.
E-o veșnică magie.
E-o viață ce trece ca prin farmec.
Cuvintele așteaptă să fie descâlcite,
să se așeze în vers,
ca fapt divers,
și gândul din ele să creeze un univers,
care nici de moarte să nu poată fi șters.

Într-o viață nesfârșită aș vrea să mă-nfășor,
dar timpul îmi fură clipele.
Cu ele colindă lumi
pe care nici gândul nu și le poate închipui.
Neliniștea sufletul îmi cuprinde,
trăirea-mi înoată prin valuri de dorințe aprinse.
E un gând de toamnă ce-a promis
s-așeze cuvântul pe o frunză care de copaci s-a dezis.

Mi-e sete

Mi-e sete de liniște
Și-ncet aş vrea să-i sorb tăcerea
Din ceaşca timpului,
Pe care s-o cuprind cu ambele mâini,
Și s-o apropii de sufletul
Ce aşteaptă cu înfrigurare
Măcar un strop din ea și el să soarbă.

Mi-e sete de iubirea
Ce fierbe încet
În ceainicul
De pe focul inimii.

Mi-e sete de ziua de ieri
Ce în clepsidra timpului s-a ascuns,
Și s-a tot scurs,
S-a risipit,
De nici măcar un strop
N-am mai găsit.

Mi-e sete de clipele abia trecute
Din ziua de astăzi,
Din care timpul a băut cu poftă,
Stând la masa sorții,
De vorbă cu viața.
Aş vrea să sorb
Din ele pe-ndelete,
Dar, din păcate, s-au epuizat.

Mi-e sete de viitorul
Ce încă nu mi se arată,
Fiindcă paharul prezentului
Încă nu l-am terminat.
Dar parcă gustul lui
Mă face să-mi doresc,
Să sorb din altceva,
Dintr-un cocktail de vise
Ce pot să-mi spună câte ceva
Despre ziua de mâine.

Mi-e sete.
Buzele secătuite-mi sunt
De arzătoare dorințe ale sufletului,
De a-i da să bea din paharul plin
Cu clipe trecute, prezente, viitoare,
Stropite din belșug cu liniște
Și cu surâsul dulce al inimii.

Floarea dragostei

Am plecat pe un drum
Ce nu știu unde duce.
Calc apăsător durerea
Care se sfarmă
Sub pașii mei neîndurători.
Frământ în mână gândurile,
Le-arunc din calea mea
Crezând că vor pieri,
Dar ele se transformă
În gingașe petale,
Pe care le ignor.
Dar ele după mine vin,
Dansând sublim
Și implorându-mă
Să nu las nicicum
Țărâna să le cuprindă.
Mă opresc,
În urmă privesc
Petala dansând
Și lăcrimând
A dor mirositor
De viață.
M-aplec și-n mână o iau.
Apoi, brusc observ
Că ea, plăpânda petală,
Cu glasul ei dulce,
Suratele și le cheamă
Și-n hore pornesc,
În palma-mi surprinsă.
Cu foc se învârt,

Creând floarea dragostei
Numită Bujor,
Ce miroase a iubire
Și-mi indică un drum,
Care acum știu unde duce...

Trecător prin inima ta

Fost-am trecător prin inima ta
Am bătut iubind. Nu ai deschis poarta.
Buzele-nsetate ți-au cerut sărutul,
În ale iubirii taine să-și facă debutul.

Sufletul desfrunzit e-un sinistru deșert
M-am pierdut prin el. Pasul mi-e incert.
Calc pe rămășițe de iubire moartă,
Visul de altădată are aceeași soartă.

Chipul mi se oglindește în izvor ucis
De cuvântul scris de un gând
Decis de o inimă care, precis,
S-a dezis de tine, azi, râzând.

Zorii voioși iar îmi bat în ceafă,
Ziua îmi sărută trupul plin de viață.
Adiere ești prin inima mea,
Trecător am fost prin inima ta.

Arșiță pe dealul plângerii

Din depărtări reci,
Crucea de lumină
Ne veghează dorurile din suflet,
Răstignite pe altarul focurilor mocnite,
Ce ne-au pârlolit inimile rănite.
E arșiță pe dealul plângerii!
Iubite, tu ai devenit vâlvătaie,
Pe rugul amintirii tale
Eu am ars când aripile tale
Trupul mi l-au atins.
Flămând mi-e sufletul ce colindă
Dealul cuprins de arșiță, în
Căutarea clipelor moarte.
Nu mă vezi, nu te văd,
Dar simt iubirea cum își
Întinde brațele și mă cuprinde strâns,
Sărutându-mi buzele fierbinți.
E arșiță pe dealul plângerii, iubite!
Pasiunea înflăcărată
Așteaptă pe podul speranței
Să vii să-mi furi somnul,
Să îmi transformi lacrima în ploaie,
Pământul să îl ude, arșița să moară,
În toamna aurie, chipul tău s-apară.

Printre iubire și ură

Nimic senzațional la orizont...
O apă tulbure și-un suflet
ce-noată în derivă
tăind valul ce vine cu trupul liber de iubire.
Furtuna îl privește, râzând ironic
la soarta ce-așteaptă
să bată iarăși gongul în
pieptul ce se scaldă
printre lumini și umbre
ce-ascund un adevăr și o minciună.
Pădurile virgine îmbrățișează ploaia
ce mângâie în treacăt un chip blajin
ce a uitat a se iubi pe sine,
și bâjbâie prin întuneric, prin
anotimpuri ce-i par străine.
O inimă încearcă
din răspuțuri să bată
din aripile frânte de lupii sorții ce-au mușcat
cu poftă din trupul mult prea firav
ce sângerează grav.
Se aude-ndepărtare cum disperarea vine,
cum se înfruptă flămândă din trupul ce
de-ndată devine doar carne vie.
Macabru e spectacolul în scenă pus de viață,
prea trist e personajul ce joacă-n a sa piesă, dar
nu știe că al său rol e doar o dură povață.
Nimic senzațional la orizont...
Doar lumini și umbre,
și printre ele un trandafir
ce și-a înțeles destinul tragic,
acela de-a trăi mult prea puțin,
poate o clipă, poate o zi

de dragoste fierbinte.
Nimic senzațional la orizont...
Doar un suflet ce-noată în derivă
printre iubire și ură.

